

երկրի տանգիանաբանն է. անտեղ փափուկ դռուքները որ մինչևեւ հիմա բնառ նեղիցանքին չէին տեսած, հիմա բողբիկ ու դիտարկեալ՝ ալ աւելի ցաւ կը պատռ՝ ճառէին լսարարուգործ ճամբան վրայ: Իւրաքանչիւր զայլալիւթիւն սուր քար էր, խիճ էր, եւ կամ ու եւ կ'ըլտ աւաւրկայ մը կը վիրաւորէր թշուառ կիներուն այրած ոտքերը, որոնք ամէն ծաւածուռնաւ ու վշտառիթ ղէմօք տեսնելով Լիւսիէն ու Տուաթրան՝ օղիկ օղիկ կուգային իրենց շրիւռն բնակարանին մէջ:

Վերապէս երեք կիները կազալով, խեղալով շարունակեցին ճամբան ու տուր զայլ հեռաւորութիւն մը մնաց իրենց ու Տուաթրանի իրենցալով կառքին մինչեւ: Ձիւացի պառասանները՝ լիւրճառ կիներուն կազալ տեսնելով՝ փոխառակ արգաստանտն ու կը խեղալին անոնց վրայ: Ու կը ցաւէին օր վարպետը լքօլլարեց պատածը շարունակել:

(Մարտնակիթ)

